

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ กุฏิหลวงตา สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อค่ำวันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

จิตที่มีธรรมชกฟอกแล้วไม่เกิดไม่ตาย

วันนี้ไปโพธาราม ตอนเที่ยงแล้วไปเยี่ยมท่านสงบ วัดนั้นดี เรียกว่าไม่เปลี่ยนแปลงอะไรต่ออะไร ต้นไม้ร่มเย็น กลางคืนกลางวันเดินจงกรมได้ตลอด ร่มเย็นดี ต้นไม้ชุ่มเย็นวัดที่โพธาราม ท่านสงบนี่ก็ออกจากวัดป่าบ้านตาดมาแล้วก็มาอยู่ที่นั่นก็รู้สึกว่่าสืบทอดได้ดี ไม่หุรหุราฟุฟฟา เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องศาสนา ศาสนธรรมนะ ศาสนวัตถุ เต็มบ้านเต็มเมืองมาขึ้นแทนศาสนธรรม ท่านทั้งหลายดูเอา นี่เอาหลักเกณฑ์มาพูด ไม่ได้มาพูดหลอกๆ หลอนๆ

ศาสนธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมสำหรับวัดแล้วไม่มีอะไรหุรหุราฟุฟฟา ความหุรหุราฟุฟฟาอยู่กับศีลกับธรรม ข้อวัตรปฏิบัติ สติปัญญา ความสงบสงัด ความระมัดระวัง นั่นคือศาสนธรรม ผู้ปฏิบัติแล้วจะหนักทางด้านศาสนธรรม คือความประพฤติปฏิบัติทางด้านจิตใจ กิริยาอาการทุกอย่างมากกว่าที่จะไปสนใจกับด้านวัตถุ สร้างนั้นสร้างนี้ยุ่งไปหมด นี่ไม่ใช่ศาสนา เป็นศาสนวัตถุ เป็นวัตถุเคลือบแฝงกับศาสนาไป ที่นี้คนที่ไม่รู้เรื่องรูราวก็ถื่อนว่านั่นเป็นศาสนาไปหมด ที่ไหนหุรหุราฟุฟฟา อย่างโบสถ์อย่างนี้ก็ไม่มีในครั้งพุทธกาล การลงอุโบสถสังฆกรรมนี้ลงที่ไหนๆ ได้หมด สีมามี ๗-๘ สีมา เขตแดนที่พระจะลงอุโบสถ

ท่านไม่ได้บอกว่าต้องสร้างโบสถ์เท่านั้นหลังเท่านั้นหลัง สิ้นเงินไปเท่านั้นเท่านั้นจึงจะสำเร็จเป็นสังฆกิจสังฆกรรมได้ ไม่มีในพระวินัย เพราะสังฆกรรมนี้เป็นเรื่องของพระวินัย ลงที่ไหนได้ทั้งนั้นในสีมา ๗-๘ ประเภท ลงได้ทั้งนั้น ต้นไม้ร่มไม้ที่ไหนลงได้ภายในวัดนี้ลงที่ไหนก็ได้ นี่ละแบบแผนตำรับตำราจริง ๆ ที่นี้สิ่งที่เคลือบแฝงเข้ามาก็คือสร้างโบสถ์สร้างวิหาร วัดไหนไม่มีโบสถ์วิหารใหญ่โตโรฐาน วัดนั้นเหมือนไม่ใช่วัด เป็นของปลอมไปหมด เป็นของจริงตั้งแต่มีโบสถ์มีวิหารเครื่องก่อสร้างประดับประดา ตกแต่งหุรหุราฟุฟฟาไปอย่างนั้น นั่นคือศาสนา สมัยปัจจุบันเป็นอย่างนี้

สมัยพระพุทธเจ้าไม่มีอย่างนี้ เอามายันกันเลยเถียว ตำรับตำราเรียนมาทุกคนรู้ทุกคน แต่จะปฏิบัติตามหรือไม่เท่านั้นเอง ถ้าเอาตามความต้องการของกิเลสก็เป็นได้ อย่างที่เห็นนั่นแหละ ที่นี้ผู้ที่มาเห็นก็ไม่ทราบว่่าอะไรเป็นของจริงอะไรเป็นของปลอมไปที่ไหนก็มีแต่แบบเดียวกัน ปลอมแบบเดียวกันหมด เลยหุรหุราฟุฟฟาไปทางด้านวัตถุ เรื่องความประพฤติ เรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องการประกอบความ پاکเพียร ระมัดระวัง รักษาตัวเพื่อความดีงามเข้าสู่ใจไม่มี นี่ละศาสนธรรมแท้ๆอยู่ที่นี้

อยู่ในป่าในเขาอยู่ที่ไหนก็ตาม ความระมัดระวังตัวเป็นกิจจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติ ทั่วหน้ากันสำหรับพระเจ้า จิตใจมุ่งต่อมรรคต่อผล ต่อแดนสวรรค์นิพพานตลอด ไม่ได้มามุ่งลาภยศสรรเสริญ เป็นชั้นนั้นชั้นนี้อย่างปัจจุบันนี้ นี่มันกาฝากแฝงธรรม แฝงเข้ามาแล้วก็กัดธรรมทำลายธรรม ทำลายศาสนาที่แท้จริงให้แหลกเหลวไปหมด ยศของพระก็คือพระเต็มตัวแล้ว เอา ประดับเข้าไปด้วยศีล ประดับเข้าไปด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา วิชา วิมุติหลุดพ้น ด้วยความ پاکเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่ละยศของพระ

หาพระที่ไหน พระก็แปลว่าประเสริฐ ชื่อว่าพระก็แปลว่าประเสริฐอยู่แล้ว มีชื่อนี้ นามแล้ว ไปหาตั้งยศตั้งแฉัดมาจากที่ไหนมาประดับประดา แล้วกลายเป็นเรื่องเอา เครื่องประดับไปประดับศพคนเป็นพระเป็นนั่น มีแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ครอบเป็นกาฝาก เครื่องลืมตัว เหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลา พระของพระพุทธเจ้าแท้ที่เป็น สรรณิ คจฺฉามิ ของพวกเราท่านไม่เดินอย่างนั้น ท่านเดินตามแบบตามฉบับ พอบวชแล้วไล่เข้าไป ป่าในเขา ดังที่เคยพูดแล้วพูดเล่า เพราะเป็นธรรมจำเป็นมากสำหรับพระเราที่จะนำ ตัวเอง และโลกสงสารให้เป็นไปเพื่อความสงบเย็นใจ ต้องนำด้วยศีลด้วยธรรมถูกต้องดี งามตลอด จึงว่าเป็น สงฺขมฺ สรรณิ คจฺฉามิ อยู่ที่ไหนท่านอยู่ได้ พระท่านมุ่งอรรคมุ่งธรรม มุ่งมรรคผลนิพพานแล้ว อยู่ที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น ไม่เห็นมีหรรษาฟูฟ่าที่ไหน ไม่ปรากฏใน ตำรา

เวลาพระเจ้าพระสงฆ์เข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้าทรงรับสั่งว่าเป็นอย่างไร ไปอยู่ในป่า นั้นเป็นอย่างไร เขาถูกนั้นเป็นอย่างไร ถ้านั้นเงื่อมผานั้นเป็นอย่างไรการภาวนา ถามลง จุดนั้นะ ท่านไม่ได้ถามว่าเป็นอย่างไรวัด โบสถ์ได้ก็หลัง วิหารได้ก็หลัง ประดับประดา ตกแต่งพอแล้วหรือยัง ยังไม่พอขาดอะไรบ้าง ท่านไม่เห็นถามอย่างนั้น นี่มันเป็นเรื่อง โลกเรื่องสงสารไปแล้ว เรื่องธรรมแท้ถามตั้งแต่เรื่องความประพฤติทางด้านศีลธรรม มี จิตตภาวนาเป็นสำคัญ พอเข้ามาบิบบเป็นอย่างไรอยู่ที่นั่นการภาวนาสะดวกดีหรือ แล้ว ทางนั้นก็กราบทูลท่าน เรื่องราวอะไรท่านก็ทรงแนะนำสั่งสอนเรื่อย มีแต่เรื่องอรรถเรื่อง ธรรมล้วน ๆ

เรื่องการก่อสร้างแทบว่าไม่มี แต่จะปฏิเสธว่าไม่มีทีเดียวก็ได้ แม้แต่ยก แต่หนูเขายังมีรังมีรัง คนก็ออกมาจากมนุษย์มาบวชเป็นพระก็ต้องมีที่พักที่อยู่ที่อาศัย แต่ให้เป็นที่พักที่อยู่ที่อาศัย ให้เหมาะกับธรรมวินัยของพระท่านนั้นเป็นที่พอใจ ถูกต้อง ไม่ได้แบบหรรษาฟูฟ่า เอาแต่วัตถุมหาอวดกัน แล้วโลกนี้ร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ แม้ที่สุดวัด ก็ตั้งชื่อว่าวัด ผู้ที่ครองวัดก็คือพระ วัดนั้นเลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระกลายเป็น มูตรเป็นคูไปหมด ด้วยการปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนว ไม่ตรงต่ออรรถธรรม ต่อ ธรรมต่อวินัย ทำตัวเลอะเทอะเท่ากับมูตรกับคู สถานที่อยู่ที่เรียกว่าวัดก็กลายเป็นส้วม

เป็นถ่านไป พระณที่ปฏิบัติตนเหลวแหลกแหวกแนวก็กลายเป็นมูตรเป็นคูไปหมด มันเป็นมูตรเป็นคูไปโดยไม่รู้สักตัว ใครๆ ตาก็เห็นทุกคน ดูทุกคน ดูเอา

นี่ภาษาธรรมต้องพูดอย่างนี้ ไม่พูดอ้อมค้อม ไม่มีโมกโขโลกนะ เกรงอกเกรงใจ กัน เกรงอะไรเกรงเรื่องความผิดความพลาด ไปเกรงมันอะไร เราบวชมาเพื่อปฏิบัติ เพื่อกำจัดสิ่งที่เป็นภัยเหล่านี้ยังจะไปเกรงมันอะไร กิเลสเป็นภัยต่อหัวใจของสัตว์โลก เราบวชมาเพื่อศีลเพื่อธรรมที่จะนำมากำจัดสิ่งเหล่านี้ อะไรที่เป็นภัยปิดออกๆ ฟันขาด สะบั้นไปเลย อย่างนั้นถึงถูกต้อง เวลานี้ศาสนาเหลือแต่วัตถุเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหน มีแต่วัตถุ เรื่องการประกอบศีลธรรมนี้ที่สุดเดินจงกรมเราพูดว่าไม่มี อยากรู้อย่างนั้น ตามวัดต่างๆ จะไม่มีทางจงกรมที่ภาวนา ย่นเข้าไปถึงวงกรรมฐาน กรรมฐานขี้เกียจก็ ไม่มีทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเพื่อชำระกิเลสเลย มันหดเข้ามา ย่นเข้ามาอย่างนั้นทุกวันนี้

มันน่าทุเรศนะ ศาสนาซึ่งเคยให้ความร่มเย็นแก่โลกมานานแสนนานตั้งแต่ พระพุทธเจ้าลงมา ให้ความร่มเย็นแก่ทั้งฝ่ายพระเจ้าพระสงฆ์ทั้งฝ่ายประชาชน เลยหา ไม่มีเสียแล้วเดี๋ยวนี้ แทบไม่มี เพราะไม่มีใครเสาะแสวงหาธรรมที่เป็นความร่มเย็นมา ชะโลมจิตใจพอให้เกิดความสุขสงบเย็นใจ สว่างไสวภายในใจ ใจเป็นของเล็กน้อย เมื่อไร ถูกปิดบังหุ้มห่ออยู่ด้วยกิเลสตัณหา ด้วยเรื่องสัวมเรื่องถ่าน ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง เหล่านี้ จนมองหาใจไม่เห็น กิริยาที่แสดงออกมีแต่ขี้ทั้งนั้นออกมา ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ราคะตัณหา เป็นมูตรเป็นคูเต็มหัวใจ ออกมาให้ความสง่างามที่ไหนไม่มี

ถ้าเป็นธรรมจ้อยู่ภายในใจ ท่านเป็นผู้ปฏิบัติจริง ๆ ท่านไม่ได้สนใจกับด้านวัตถุ หูหราฟู่ฟ่าอะไร ความเป็นอยู่ปุวยของผู้ปฏิบัติจะขัดข้องขาดเขินตลอดไปเลย คือ ท่านไม่สนใจ ไปอยู่ที่ใดบ้านใด ๆ ก็ตาม บ้านน้อยบ้านใหญ่บ้านไหนท่านจะอยู่พออาศัย บำเพ็ญเพียรภาวนาเพื่อชำระจิตใจตามทางของศาสดาเท่านั้น ท่านไม่ได้อยู่ด้วยความ หูหราฟู่ฟ่าแบบโลก ๆ แบบกิเลสตัณหาอันนั้นเลย ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ไม่ว่าท่านว่าเรา มัน พอ ๆ กัน ศาสนาเลยมีแต่ชื่อ กิเลสเป็นเจ้าการเจ้างานเจ้าอำนาจบาตรหลวง ครอบ ศาสนาไปหมดในพระในณผู้ปฏิบัติ เลยไม่มีศาสนาติดตัว มีแต่เรื่องกิเลส แยะ ออกไปก็พวดยศพวกลาภ พวกสรรเสริญเยินยอ โลกามิส ต้องการความเคารพนับถือ ยกย่องสรรเสริญไปอย่างนั้นเสีย

จิตใจของเรามันหมอบอยู่ นั้น ฟันขึ้นมาซิ มันหมอบเพราะอะไร ก็เพราะความ โลก ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นขี้ทั้งสามสี่กองนี้ละปกคลุมจิตใจ จึงหาราค่าราคา ไม่ได้ เวลาเปิดนี้ออกด้วยความพากเพียร ท่านว่าภาวนา นี่สำคัญ การภาวนาเป็นสิ่งที่ เปิดสิ่งรกรุงรังที่น่าเกลียดทั้งหลายนี้ออกเป็นลำดับลำดับ ใจก็ค่อยมีความสงบร่มเย็น

สว่างขึ้นมา เพราะสิ่งเหล่านี้ปกปิดความสว่างของใจให้ปรากฏขึ้นไม่ได้ จิตใจห่อหุ้มด้วยตลอด เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตน ทั้งฝ่ายพระทั้งฝ่ายฆราวาส ไม่มีใครมองหา อรรถาธรรมมาเป็นเครื่องชำระซักฟอกเลย ปล่อยให้ใจถูกทรมานอยู่อย่างนั้น ตลอดเวลา

ใจไม่มีธรรม ไม่มีศาสนาเป็นอย่างนั้น มีแต่กิเลสเป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวง จึงทำจิตใจให้เดือดร้อนวุ่นวาย มองไปชิมองทั่วโลกเห็นเป็นแบบเดียวกันนี้หมด เราจะว่าบ้านใดเมืองใดเจริญรุ่งเรือง มันเจริญอะไร นอกจากคนตาบอดเสกสรรกันด้วยความตาบอดของตน แล้วหลงกันไปเท่านั้น มีแต่อันนั้นดีอันนี้ดี เจ้าของเรามันไม่ได้ดูเจ้าของดีติดันไปตามสิ่งที่ว่าดี ๆ เจ้าของมันแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันไม่ดีแหละ มันไม่สมหวัง ติดไปติดมา มีแต่ความทุกข์ความร้อน ได้มาเท่าไรก็ไม่พอใจ อยากได้มาก อยากได้เท่านั้นเท่านั้น แล้วจมนไป ๆ เพราะกิเลสหลอก

เรื่องอรรถเรื่องธรรมต้องมีความรู้จักประมาณประจำตน รู้จักตน รู้จักประมาณ ประจำตน ไม่ติดไม่ตันให้เกินเหตุเกินผล คนเราก็สะดวกลสบาย ถ้าติดตันให้เกินเหตุเกินผลแล้วจมนั้นแหละ หาความสุขไม่ได้ ว่าโลกเจริญมันเจริญที่ไหน เอาธรรมจับดูมันไม่มี กว้างแสนกว้างขนาดไหนก็มีแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้กันตลอดเวลา นอกจากเผาไหม้ตนเองแล้วก็กระจายออกไปไหม้ผู้อื่นกว้างขวางไม่มีประมาณ ไหม้ไปหมด ด้วยอำนาจของกิเลสนี้แหละ แล้วใครว่ามันมีดีเด่นขนาดไหน ถ้าไม่มีธรรมแล้วอย่าเอามาอวดนะ สิ่งเหล่านั้นคือพื้นไฟจะเผาไหม้ตัวเองสด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละ

ถ้ามีธรรมแล้วเป็นประโยชน์ทั้งหมด มีมากมีน้อยแบ่งสันปันส่วนจัดทำอะไร ๆ นี้ถูกต้องพอเหมาะพอดีทุกอย่าง นั้นชุ่มเย็น มันมีศรีสุขก็เป็นบุญเป็นคุณแก่เจ้าของ เพราะมีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ถ้าให้กิเลสรักษาแล้วมีเท่าไรความทุกข์มีเท่านั้นแหละ คนมันมีศรีสุขเป็นเศรษฐีภุมพิกกับตาสีตาสายอยู่ตามท้องนา ความทุกข์ไม่ได้ผิดกัน ยิ่งผู้มันมีศรีสุขเท่าไรยิ่งเป็นผู้ติดผู้ตัน ผู้ก่อพื้นก่อไฟเผาตน การงานไม่มีหยุดยั้งนอนไม่หลับก็มีมากมาย ตาสีตาสายอยู่ตามท้องนาเขานอนหลับสบาย ๆ เขาไม่ได้เป็นทุกข์มากอะไรนัก ถ้าว่าติดหนี้ติดสินเขาก็ไม่ค่อยติดหนี้ติดสิน แต่มนุษย์ตัวหนึ่ง ๆ นั้นซิมันติดหนี้ติดสินจนมองหาตัวไม่เห็น ระโยงระยางงเต็มไปหมด ท้องฟ้ามหาสมุทรมีแต่ตาข่ายแห่งความติดหนี้ซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้ก่อพื้นก่อไฟเผาตนทั้งนั้น ก็ยังพอใจ

นี่ละเรื่องอำนาจของกิเลสตัณหา พวกนักพิจารณาบ้างซิ เราเกิดมาเราเอาอะไรมา ก็มีแต่ตัวอ่อนจ้อนมาเท่านั้น สิ่งภายนอกอาศัยอะไรเราก็อาศัยไป พอให้เป็นความสุข ความเจริญ อย่าติดอย่าตันเลยโลกเลยสงสาร มันจะจมยิ่งกว่าโลกเขาไป ถ้าไม่มีธรรมจมนั้น ใครอย่าเอากิเลสมาอวดธรรม ไม่มีทาง อวดเท่าไรจมนไปเท่านั้น ๆ ธรรมเป็น

ของสำคัญมาก จึงขอให้พากันรู้จักประมาณ การได้การเสียมีมาตั้งแต่เกิดแต่กาลไหนๆ การประพฤติตัวมีธรรมแล้วย่อมอยู่ได้ในท่ามกลางแห่งความได้ความเสีย อยู่ได้สบาย ถ้าไม่มีธรรมแล้วจะไปด้วยกันทั้งเขาทั้งเรา ไม่มีใครว่าดีแหละ มันดีตั้งแต่ลมปากเฉยๆ ส่วนภายในหัวใจมันไม่ได้ดี

ถ้าไม่มีธรรมใครอย่าอวดว่าเก่งกล้าสามารถ ไม่มีทาง ถ้ามีธรรมเย็นได้ทั้งนั้น คนทุกข์ก็มีความสงบเย็น มีหลักใจเป็นที่ยึดที่เกาะ คนมั่งมีศรีสุขสมบัติก็เป็นหลักอันหนึ่ง เครื่องประกันชีวิตของตน จิตใจที่มีธรรมก็เป็นเครื่องประกันชีวิตของตนให้มีความสงบเย็น ตายแล้วไม่ต้องถามหาสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน บุญกุศลที่สร้างมาแล้วนี่คือหลักใจ เป็นที่พึ่งที่เกาะของใจไปได้สบาย สมบัติก็ปล่อยไว้ตามสภาพของมันเสีย เพราะผู้มีธรรมย่อมรู้รอบขอบเขตไว้เรียบร้อยแล้ว อยากรักก็ต้องพลัดพรากจากสิ่งเหล่านี้โดยดี

เราจึงต้องสร้างความดีงามไว้สำหรับใจให้เป็นสมบัติประจำตน เวลาตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ให้ลำบาก กุสลาคือความเฉลียวฉลาด ประกอบบำเพ็ญความดีงามใส่ตนแล้วก็เป็นความดีขึ้นมา พร้อมกับเป็นที่พึ่งฝากเป็นฝากตายของตนได้ตลอดไป นี่ละศาสนาท่านสอนอย่างนี้ เราเป็นลูกชาวพุทธควรจะคิดจะอ่านบ้าง อย่าเป็นบ้ากับเรื่องกิเลสตัณหาเอานักหนาเลย มันผิดวิสัยกับเราเป็นชาวพุทธ เขาไม่มีศาสนาเลย เขาดีดเขาดิ้นก็เป็นอีกประเภทหนึ่ง เรามีศาสนาเครื่องแก้ทุกข์แก้ภัยแต่ไม่นำมาประพฤติปฏิบัติเพื่อแก้สิ่งเหล่านี้ มีหน้าซำยังสั่งสมสิ่งเหล่านี้ให้มากมูนเช่นเดียวกับโลกเขา ก็เป็นทุกข์มากกว่าโลกเขาไปอีกมันน่าตำหนินะ ขอให้พากันพิจารณา

ร่างกายนี้ทุกคน นั่งอยู่นี้ไม่มีเว้นแม้แต่รายเดียวที่จะไม่ตาย ผู้เทศน์อยู่เดี๋ยวนี้ก็จะตาย ลมหายใจสิ้นแล้วตายทั้งนั้นๆ เวลาจะตายให้สร้างความดีงามไว้สำหรับตน ให้มีหลักเกณฑ์ต่อจิตใจ เพราะใจนี้ไม่เคยตาย ไม่เคยฉิบหายแต่ไหนแต่ไรมา ไม่มีคำว่าตายแล้วสูญ เป็นเรื่องของกิเลสหลอกโลกต่างหาก คำว่าสูญไม่มี จอมปราชญ์ทั้งหลายพูดเป็นเสียงเดียวกัน คือพระพุทธเจ้า ตายแล้วต้องเกิดถ้ามีเชื้อพาให้เกิดอยู่ เว้นแต่พระอรหันต์ท่าน ทุกข์ นตฺถิ อชาติสฺส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด ผู้ไม่เกิดคือผู้สิ้นกิเลสแล้ว ไม่มีเชื้อแห่งความเกิด ความตายจะติดตามมาได้อย่างไร ความเกิดไม่มี

นั่นละเชื้อแห่งความเกิดดับสนิทแล้วคือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน กระจ่างแจ้ง เวลาตายลงไปแล้วจิตดวงนี้ก็เป็นธรรมชาติไปเลย ธรรมชาติสว่างงาม เป็นธรรมชาติไปเลยไม่มีคำว่าสูญ นี่ละลงได้สร้างให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว อยู่ไหนรู้หมดเลยเจ้าของ ไม่มีความเดือดร้อน เรื่องอารมณ์อะไรที่เป็นสมมุติทั้งมวลที่เคยก่อมานั้นหมดโดย

สิ้นเชิง ในจิตของพระอรหันต์ไม่มี มีแต่วิมุตติหลุดพ้นว่างเปล่าอยู่ทั่วโลกธาตุ นั้นละจิตเมื่อบำเพ็ญให้เต็มเหนี่ยวแล้วไม่สูญ เป็นอย่างนี้แหละ ผู้ที่สร้างบาปสร้างกรรมทั้งหลายก็ไม่สูญเหมือนกัน ว่าทำบาปไม่ได้บาป ทำบุญไม่ได้บุญ ตายแล้วสูญ มันมีแต่ลมปากของกิเลสหลอกคนโง่ให้หลงตาม ครั้นตายไปแล้วมันไม่สูญ

ทำบาปไม่เป็นบาป นี่เป็นคำพูดเป็นลมปากเฉยๆ แต่หัวใจผู้สร้างหอบตั้งแต่บาปแต่กรรมเข้าสู่หัวใจ ตายแล้วจมลงไป ใจต่างหากที่กิเลสหลอกมันว่าตายแล้วสูญ ธรรมชาติเป็นหลักความจริงแล้วตายไม่ได้สูญ ไม่มีคำว่าสูญ ใจทุกดวงไม่มีสูญ ตายแล้วเกิดๆ ก็คือถือเอาร่างนั้นแหละที่ใจเข้าไปปฏิสนธิวิญญาณ เข้าไปแทรกอยู่ในร่างนั้นๆ ไม่ว่าจะร่างสัตว์ร่างบุคคลก็เรียกว่าเกิด หมดสภาพแล้วก็เรียกว่าตาย ใจก็ออกจากร่างนั้นไปตามบุญตามกรรมของตนที่มีมากน้อย อยู่อย่างนี้ตลอดไป จึงเรียกว่าวิภูวน มันวนไปวนมา ภาพสูงภาพต่ำ ภาพน้อยภาพใหญ่ ภาพไหนๆ ใจนี้เป็นนักท่องเที่ยวไปเที่ยวชอกแซกเกิดได้หมด นรกอเวจีที่ไหนก็เหมือนกัน มันไปได้ทั้งนั้น อำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วพาให้ไปได้

จึงต้องให้สร้างความดีเข้าสู่ใจ กรรมดีนี้จะสนับสนุนเราไปสู่สถานที่ดี คดีที่งาม เวลาทำลงไป เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนาเป็นที่รวมแห่งบุญกุศลทั้งหลายที่เราสร้างมามากน้อย จะไหลลงสู่ท่านบใหญ่คือจิตตภาวนา เมื่อไหลลงไปในนั้นแล้วไปรู้แจ้งเห็นชัดภายในใจของตัวเอง บุญมีมากมีน้อยจะรู้กับนักภาวนาที่มีหลักใจเรียบร้อยโดยลำดับไปแล้ว ประจักษ์ใจๆ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปจากจิตใจหมดไม่มีอะไรเหลือเลย มีแต่ธรรมธาตุล้วนๆ สว่างจ้าครอบโลกธาตุ นั่นคือพ้นแล้วจากความเป็นความตายต่อไป จิตนี้ก็ไม่ได้อสูญ แต่พ้นจากความเกิดความตายที่กิเลสพาเกิดพาตายอยู่นั้น

จิตที่มีธรรมชำระชักฟอกเรียบร้อยแล้วไม่เกิดไม่ตาย ไม่สูญ บรมสุขอยู่ที่จุดนั้นหมด นี่คือนิพพานผู้สั่งสอนไว้ ไม่ใช่คนโง่เขลาเบาปัญญาหูหนวกตาบอดมาสอนโลก ท่านทั้งหลายฟังให้ดีนะ เรื่องกิเลสตัณหาที่เราเชื่ออยู่ทุกวันนี้ มันเรื่องตาบอดหูหนวกทั้งเขาทั้งเรา เชื่อกันได้ง่าย ถ้าความรู้ของจอมปราชญ์ผู้ฉลาดแหลมคมมาสอน มันไม่ยากเชื่อ เพราะฉะนั้นคนจึงไปในทางที่ถูกที่ดีได้น้อยมาก แต่ไปทางที่ชั่วตามอารมณ์ของกิเลสทั้งเขาทั้งเรานั้นเชื่อได้ง่าย ทำได้ง่าย ไปได้ง่าย จมได้มาก ผู้ที่จะขึ้นนี้มีน้อย

ดังที่ท่านแสดงไว้ พระอานนท์ทูลถามว่าสัตว์โลกเวลาตายแล้วผู้ที่จะไปสวรรค์นิพพานนั้นมีจำนวนมากน้อยเพียงไร พระองค์ก็ยกโคทั้งตัวมาเลย โคตัวหนึ่งขนมันเต็มตัว เขามันมีสองเขา ท่านยกข้อเปรียบเทียบจำนวนมากกับน้อย เทียบกับชนโคกับเขาโค ผู้ที่จะไปสู่ทางต่ำเกิด แก่ เจ็บ ตาย ลงนรกอเวจีนี้มีจำนวนเท่ากับชนโค แต่ผู้ที่จะ

หลุดพ้นจากทุกข์ไปเป็นลำดับไปสวรรค์ถึงนิพพานนั้นเท่ากับเขาโค มีน้อยมาก ท่านเทียบไว้อย่างนั้น นี่พูดเป็นส่วนรวม

ที่นี้ใจของเราที่คิดในเรื่องชั่วช้าลามกไม่ดีทั้งหลายทุกวันนี้ ที่ไม่ได้อบรมนี้มันเท่ากับชนโค คิดทางชั่วช้าลามกทางต่ำนั้นเท่ากับชนโค มันคิดได้ทุกขณะทุกเวล่ำเวลาที่คิดเพื่อความตึงามทั้งหลายนั้นเท่ากับเขาโค คิดน้อยมาก คิดทางกุศลศีลทานที่จะทำตัวให้ดิบให้ดีนั้น เท่ากับเขาโคเท่านั้น นี่ยื่นเข้ามาหาตัวของเรานี้ ที่นี้พลิกตาลปัตรเราฝึกฝนอบรมตัวของเราโดยลำดับลำดับ สร้างคุณงามความดีรวมลงในจุดจิตตภาวนา จนกระทั่งจิตใจมีความสามารถแก่กล้าเป็นลำดับลำดับแล้ว จิตที่จะคิดไปในทางชั่วช้าลามกนั้นเท่ากับชนโค แต่จิตที่จะพุ่งตัวให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับลำดับนั้นเท่ากับชนโค ความคิดในทางดีมากกว่าความคิดในทางที่ชั่ว

นั่นละการบำเพ็ญมันกลับตาลปัตรกันอย่างไร จจนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติแล้ว ความคิดทางชั่วไม่มีเลย หมดยุติโดยสิ้นเชิง นั่นเป็นอย่างนั้น ท่านเทียบเอาไว้ เอามาเทียบเราซิ ท่านพูดกลาง ๆ ว่าสัตว์ตายแล้วที่ไปทางต่ำเท่ากับชนโค ที่จะไปทางสูงเท่ากับเขาโค จิตใจของเราที่ไม่ได้รับการอบรมมันวนวนวายลงไปทางต่ำเท่ากับชนโค แต่ที่จะคิดหาความตึงามเพื่อตัวเองนั้นเท่ากับเขาโค เวลาได้รับการฝึกฝนอบรมตนให้ดีขึ้นเป็นลำดับลำดับ จิตใจมีความสามารถแก่กล้า มีอรรถมีธรรมเต็มใจเข้าไปโดยลำดับลำดับแล้ว ที่นี้ความคิดในทางที่ชั่วเท่ากับเขาโค แต่ความคิดในทางที่ดีที่จะทำตนให้หลุดพ้นจากทุกข์เท่ากับชนโคแล้วที่นี้ พลิกกันไป ๆ

นี่ละเป็นข้อเปรียบเทียบอย่างแน่นอนไม่ผิด จิตของเราดวงเดียว ๆ นี้ เวลาคิดทางชั่วเป็นชนโคก็มี เวลาที่กำลังในทางที่ถูกตึงามซึ่งเราได้เคยสร้างมาจนมีกำลังแล้ว ที่จะคิดในทางชั่วเท่ากับเขาโค คิดในทางดีเท่ากับชนโค พลิกกันไปอย่างนั้น ๆ จจนกระทั่งไม่มีเขาไม่มีชน หมดยุติ ชนโคก็ไม่มี เขาโคก็ไม่มี พันแล้ว ในหัวใจนี้ไม่มีอะไรจะเป็นแ่งเป็นเขาเป็นชนขึ้นมา เพราะความชั่วช้าลามกขาดสะบั้นไปหมด ความดีก็ละไปหมดแล้ว บุญญาปาปพินบุคคล ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วคือละทั้งบุญทั้งบาปไปโดยสิ้นเชิง เขาก็ละชนก็ละ เป็นสมมุติทั้งมวล เหลือแต่ความบริสุทธิ์ธรรมชาติล้วน ๆ

อันนี้ไม่เรียกว่าเขาว่าชนโค ให้มันถึงอย่างนั้นซิ เวลาปฏิบัติแล้วหากรู้เองในจิตใจ ไม่เช่นนั้นพระพุทธเจ้าท่านจะทรงแสดงไว้อย่างไรว่า **สนทสิฏฐิโก** ผู้ปฏิบัตินั้นแลจะรู้ผลงานของตนโดยลำดับลำดับ ผลงานจนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติ **สนทสิฏฐิโก** ก็ประกาศสุดยอดขึ้นมาว่าสิ้นแล้วเรื่องภพเรื่องชาติ เรื่องกิเลสตัณหา ความเกิดแก่เจ็บตายไม่มีเหลืออีกแล้ว เรียกว่า **สนทสิฏฐิโก** ชั้นสุดยอด รู้ประจักษ์ภายในจิตใจ ดังพระอรหันต์ท่าน ท่านจะไปถามพระพุทธเจ้าหาอะไร **สนทสิฏฐิโก** ท่านประกาศท่านมอบให้

แล้ว มาปฏิบัติ สนุทธิภูมิโก จะรู้ผลงานของตนตั้งแต่ต้นโดยลำดับลำดับจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น เป็นสนุทธิภูมิโก ชั้นสุดยอดขึ้นมา ประกาศปางภพชาติสิ้นแล้ว ก็เลสลั่นแล้ว ไม่มีอะไรเหลือ ท่านเป็นอย่างนั้นการปฏิบัติตน

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ ขอให้ท่านทั้งหลายนำไปปฏิบัติ เวลานี้มีแต่กิเลสสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลาในหัวใจของสัตว์โลก ธรรมะนี้ครีล้ำสมัยไม่มีใครเหลียวแล เพราะฉะนั้นคนจึงหมดราค้าราคาไป ทั้ง ๆ ที่ตนสำคัญตนว่าดีว่าดีนั้นแหละ มันหมดราค้าราคาอยู่ในหัวใจ หัวใจไม่มีธรรมแล้วหมดค่าหมดราคานะ อย่างอื่นจะมีเท่าไรไม่สามารถที่จะนำตนให้พ้นจากทุกข์ได้เหมือนบุญเหมือนกุศล คือคุณธรรมทั้งหลาย ให้พากันสร้างคุณธรรมเข้าสู่ใจทุกคน

ศาสนาพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อย่าปล่อยให้หลุดมือไปนะ ชาตินี้เป็นชาติที่เหมาะสมแล้วได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วได้ปฏิบัติ ท่านสอนอย่างไรให้นำไปปฏิบัติเพื่อฝึกหัดตนเองนั้นละ ฝึกหัดได้แล้วผลดีจะเป็นของเราเอง ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาแบ่งปันปันส่วน ท่านผู้สอนท่านสอนเพื่อเรา เรานำมาปฏิบัติผลดีก็เพื่อเราทั้งนั้น ๆ หลุดพ้นจากทุกข์ก็คือเรา ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่าพากันโลเลโลกเลกไปตามโลกตามสงสารจนเกินเหตุเกินผล ตายแล้วไม่มีป่าช้า ไม่มีสถานที่พักที่อยู่อาศัย มีแต่จมอย่างเดียว ๆ นี้เรายังกล้าจะตายอยู่หรือ

พระพุทธเจ้าบอกแล้วว่าบาปมีบุญมี นรก สวรรค์มี เราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า เราจะเชื่อใคร เชื่อเราก็จะพาจมอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้วนี้ ยิ่งไม่เชื่อพระพุทธเจ้าด้วยแล้วหมดทาง มีแต่ลมหายใจฟอด ๆ เกิดประโยชน์อะไร ประสาลมหายใจ ลมอยู่บนท้องฟ้า มันมากยิ่งขึ้นกว่าลมหายใจนี้ ถ้าวิเศษลมบนท้องฟ้ามันวิเศษไปแล้ว อย่างมาว่าแต่ลมหายใจเราเลย ลมหายใจไม่มีอรรถมีธรรมหมดคุณค่าหมดราคา ให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เมื่อลมหายใจมีอยู่ให้สืบทอดกันด้วยความดีบดียิ่งทั้งหลาย แล้วสมบัติทั้งหลายจะเป็นที่พึงพอใจในตัวของเราเอง วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เหนื่อยมาก เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz